

Marinela ȚEPUȘ

Exerciții de comunicare

Am răspuns fără ezitare invitației de a face parte din juriul Festivalului „Serile Teatrului Studentesc, 2004”, organizat de Sindicatul Studenților din Facultatea de Cibernetică (SISC). Asta și pentru că i-am cunoscut anul trecut, știam ce vor, știam ce pot. În plus, mă entuziasmează astfel de inițiative, care dovedesc (adesea) nu aparține în exclusivitate profesioniștilor, că, prin intermediul lui, putem deveni mai comunicativi, mai sociabili, mai generoși. Ne putem îmbogăți cultura (prin lectura textelor), îmbunătății dicția și prelucra vocea (prin exerciții adecvate), învățăm să purtăm un costum și să ne controlăm trupul. În mare majoritate, studenții care fac teatru nu se gândesc să-și schimbe opțiunile profesionale, dar doresc să continue a-și petrece timpul liber montând/ jucând (în) spectacole. Cei mai mulți sunt medici și ASE-iști. (Curios mi se pare, totuși, faptul că nu studenții de la Litere sunt cei mai devotați scenei.)

În fine, o mână de studenți (mai ales, fete) - Roxana Mierlă (director), Mădălina Butnariu, Anca Dinu, Cristian Dimofte, Maria Nedelcu, Andreea Bălălașu, Dragoș Țipău, Livia Mincă - au organizat un festival studentesc după toate regulile. Cu afișe, programe, mape de prezentare, juriu și participanți din toată țara. Au acceptat fără restricții înscrierile pentru concurs, dar s-au întrebat (împreună cu noi, cei din juriu), văzând reprezentațiile, dacă n-ar fi necesară o selecție. Răspunsul are două tășuri: ar fi de folos, dar, cel puțin în acest an, doar trei trupe ar fi trebuit, în acest caz, admise („Corint” – Asociația *Argument* din Bistrița; „Unnamed” – Facultatea de Medicină din Cluj-Napoca; „Și da, și nu” – Casa de Cultură a Studenților din București); nu este necesară, devreme ce menirea unei astfel de manifestări este, pe lângă performanța artistică, și aceea de a stabili legături între universități, între studenți, de a educa, de a dezinha.

Și atunci? *Iată o dilemă din care nu putem ieși!*

În acest an au fost prezente nouă trupe (din București, Bistrița, Iași, Târgu-Jiu, Cluj-Napoca), cu montări, în general, la minima rezistență, în care salvatoare era cel mult candoarea și, uneori, spontaneitatea. Totuși, strecurate printre celelalte, au existat trei momente care merită menționate: *Eșec și mat* de Camelia Toma, regia și scenografia Cosmin Moldovan și Camelia Toma („Corint”), *Diagnostic* de Vasile Rebreanu, regia și scenografia colectivă („Unnamed”), *Pretexte*, după Teodor Mazilu, regia și scenografia Barbara Velciu și Luminița Petre („Și da, și nu”) – remarcându-se prin seriozitate și dăruire. Pentru că teatrul studentesc, dincolo de prezența sub lumina reflectoarelor, mai înseamnă și concepție colectivă, realizarea (împreună a) scenografiei, munca la

lumini și sunet, montarea și demontarea decorurilor, alegerea muzicii. În felul acesta, măcar pentru perioada repetițiilor, studenții devin o familie, au preocupări comune, se ajută reciproc. Este lucrul cel mai important, mai semnificativ (chiar) decât rezultatul artistic. Un model pentru asemenea activitate este trupa „Corint“, câștigătoare, de altfel, a Marelui Premiu și a Premiului pentru Regie. Studenții bistrițeni lucrează, oricât de puțin s-ar putea crede, după modelul occidental: există un dramaturg, Camelia Toma, care scrie special pentru ei, având, de la început, în vedere distribuția și modificând, în funcție de necesități, textul, în timpul repetițiilor. Este, realmente, un avantaj, pentru că se au permanent în vedere tipologiile artiștilor, posibilitățile lor reale de a susține un rol. Impresionantă a fost și seriozitatea pe care tinerii (studenți ai mai multor facultăți, unele chiar din București) au investit-o întru alcătuirea întregului. A existat, în spectacol, un decor adevărat, chiar foarte expresiv, deși compus din doar câteva elemente (un cub transparent pe care erau așezate, pe post de piese de șah, pahare, și câteva leagăne din fier forjat, care semănau cu jumătăți de coji de nucă), au existat costume, s-a căutat o mișcare scenică adecvată. Actanții și-au migălit personajele, căutând soluții pentru fiecare apariție. Astfel s-a ajuns la rafinament, producția apropiindu-se infinitezimal de valoarea unei creații profesioniste.

Au fost și multe montări ratate. Și asta mai ales din orgoliul îndrumătorilor-regizori, care au vrut neapărat să se arate pe ei înșiși și nu să-i pună în valoare pe studenți.

M-am întrebat de ce au fost prezenți atât de puțini spectatori. M-am întrebat și cine alege textele. Totuși, una peste alta, e bine că au loc asemenea evenimente, care ar trebui încurajate și susținute în continuare și, cine știe, poate că, peste un timp, festivalul va căpăta caracter internațional. Deocamdată, studenții români au fost „vizitați“ doar de o trupă bulgărească – „Art in Action Association“, care a venit cu ceva prea greu de descifrat, ca să-mi mai bat capul a povesti...

Raluca TULBURE

Festivalul Puck-Animafest

Cea de a III-a ediție a **Festivalului internațional de arta animației de la Cluj-Napoca** a fost net superioară, atât din punct de vedere calitativ cât și cantitativ, față de precedentele. Au participat șase companii din străinătate (Polonia, Bulgaria, Croația, Israel, Ucraina, Republica Moldova)